

הקרן ההומניטרית של עזה: מכונת הרג דיסטופית

בסרט המדע הבדיוני **המרוץ של לוגן** משנת 1976, המבוסס על הרומן משנת 1967 מאת ויליאם פ. נולאן וג'ורג' קלייטון ג'ונסון, חברה דיסטופית כופה טקס המכונה "קרוסלה", שבו אזרחים המגיעים לגיל 30 נאלצים להשתתף במופע ציבורי המבטיח התחדשות אך מביא למוות. מנגנון זה שומר על האיזון החברתי על ידי חיסול המבוגרים כדי לפנות מקום לצעירים, מוסווה באשליה של בחירה וישועה. במקביל מצמרר, ניתן לראות את הקרן ההומניטרית של עזה (GHF), שהוקמה בפברואר 2025 לחלוקת סיוע בעזה, כמקבילה מודרנית לקרוסלה - מערכת שתחת מסווה של סיוע הומניטרי חושפת פלסטינים למבחן קטלני, מאלצת אותם להמר על הישרדותם תוך שירות מטרות פוליטיות וצבאיות רחבות יותר. מאמר זה בוחן את פעילות ה-GHF דרך עדשת **המרוץ של לוגן**, מציג הקבלות בין מודל חלוקת הסיוע שלה לקרוסלה הדיסטופית, ומדגיש את המיליטריזציה של הסיוע, הדה-הומניזציה של הנמענים והשליטה המערכתית שהיא מאפשרת.

אשליית הישועה: הקרוסלה והבטחת ה-GHF

ב**המרוץ של לוגן**, הקרוסלה מוצגת כפעולה התנדבותית של התחדשות, הזדמנות לאזרחים לעלות למצב קיום גבוה יותר. אך האמת עגומה: המשתתפים מתאדים, ומותם מבטיח הקצאת משאבים לאוכלוסייה הנותרת. באופן דומה, ה-GHF, הנתמכת על ידי ממשלות ארצות הברית וישראל, משווקת את עצמה כקו חיים הומניטרי, וטוענת כי היא מספקת סיוע ישירות לאזרחי עזה תוך עקיפת התערבות חמאס. היא מתגאה בכך שסיפקה מעל 52 מיליון ארוחות בחמשה שבועות, ומציגה את עבודתה כפתרון לתנאי רעב דמויי-רעב בעזה לאחר המצור הישראלי. אך, כמו הקרוסלה, הבטחה זו מסתירה מציאות אפלה יותר. מערכת חלוקת הסיוע של ה-GHF, הפועלת מאז סוף מאי 2025, נדונה על ידי מעל 170 ארגונים לא ממשלתיים, כולל אוקספם ו"הצילו את הילדים", כ"לא תגובה הומניטרית" אלא מנגנון המסכן חיים.

המודל של ה-GHF דורש מפלסטינים לנוע מרחקים ארוכים דרך אזורים ממולטרים כדי להגיע למספר מועט של אתרי חלוקה מאובטחים בכבדות, לעיתים תחת אש מצד כוחות ישראליים או קבלנים פרטיים. דיווחים מצביעים על כך שמעל 613 פלסטינים נהרגו ויותר מ-4,200 נפצעו בעת שניסו לקבל סיוע באתרים אלה, מה שהוביל ניצולים לכנותם "מלכודות מוות" במקום מרכזי סיוע. הדבר מהדהד את התקווה השקרית של הקרוסלה, שבה המשתתפים נמשכים על ידי הבטחת ההתחדשות רק כדי לפגוש השמדה. הסיוע של ה-GHF, למרות שהוא נראה מציל חיים, הופך לפיתוי קטלני, שמאלץ את תושבי עזה לבחירה נואשת: לרעוב או לסכן את חייהם כדי לגשת למנות דלות.

מיליטריזציה ושליטה: המכניקה של הקרוסלה

ב**המרוץ של לוגן**, הקרוסלה היא מופע בשליטה הדוקה, מאורגן על ידי רשויות העיר כדי לשמור על סדר וצייתנות. חלוקת הסיוע של ה-GHF פועלת באופן דומה תחת פיקוח צבאי קפדני, כאשר כוחות ישראליים וקבלני אבטחה פרטיים מבוססי ארצות הברית, כמו Safe Reach Solutions, מאבטחים את האתרים. מיליטריזציה זו מפרה את עקרונות ההומניטריזם בסיסיים של נייטרליות, חוסר משוא פנים ועצמאות, כפי שצינו האו"ם וארגונים כמו אמנסטי אינטרנשיונל. התיאום של ה-GHF עם הרשויות הישראליות, השולטות בגבולות עזה וזרימת הסיוע, הופך את הסיוע ההומניטרי לכלי של אסטרטגיה צבאית, בדומה לאופן שבו הקרוסלה משרתת את משטר השליטה בדיסטופיה על האוכלוסייה.

מרכזי החלוקה המרוכזים של ה-GHF — ארבעה אתרים בדרום ובמרכז עזה — משקפים את הזירה היחידה והמבוקרת של הקרסלה. מרכזים אלה, המוקפים בגדרות תיל ונקודות תצפית, נועדו לרכז פלסטינים באזורים ממולטרים מוגבלים, מה שמקל על מעקב ושליטה. מבקרים, כולל רופאים ללא גבולות, מתארים את המערכת כ"טבח המתחזה לסיוע", עם חלוקות כאוטיות שבהן אלפים מתחרים על אספקה מוגבלת, מה שמוביל לעיתים קרובות להרוגים המוניים. הסדר זה מזכיר את הכאוס המאורגן של הקרסלה, שבה ייאוש ההמון מזין את המופע, ומסתיר את האלימות המערכתית.

יתר על כן, פעילות ה-GHF מתיישרת עם היעדים הרחבים יותר של ישראל, שחלק מהקבוצות ההומניטריות מאשימות בניסיון לעקור פלסטינים. על ידי הגבלת הסיוע לדרום עזה ואילוץ תושבי הצפון לצאת למסעות מסוכנים, ה-GHF מחריפה את העקירה, בדומה לאופן שבו הקרסלה מחסלת את האוכלוסייה העודפת כדי לשמור על "איזון" חברתי. האו"ם גינה את המודל הזה כ"משפיל", וציין כי הוא לא מצליח לענות על הצרכים הרחבים של עזה, בדומה לקרסלה שמתעדת יציבות מערכתית על פני חיי פרטים.

דה-הומניזציה וייאוש: מצוקת המשתתפים

בהמרוץ של לוגן, משתתפי הקרסלה מופשטים מאנושיותם, מצטמצמים לישויות חסרות פנים בטקס שרואה בחייהם כמיותרים. באופן דומה, מערכת הסיוע של ה-GHF מפחיתה את אנושיותם של הפלסטינים, מתייחסת אליהם כאל איומים במקום כפרטים בעלי כבוד. קבלן לשעבר של ה-GHF דיווח על תרבות שבה שומרים כינו את תושבי עזה "המוני זומבים", יורים על קהל עם תחמושת חיה, רימוני הלם וגז פלפל. שפה והתנהגות זו משקפות את הניתוק של מבצעי הקרסלה **בהמרוץ של לוגן**, שרואים במשתתפים גלגלי שיניים במכונה בלבד.

תהליך החלוקה של ה-GHF מחריף את הדה-הומניזציה הזו עוד יותר. פלסטינים, כולל נשים, ילדים וקשישים, חייבים לעמוד קילומטרים כדי להגיע לאתרים, רק כדי להתמודד עם אלימות וכאוס. אם עקורה, סמה חמדאן, תיארה כיצד צעדה תשע מיילים כדי לאסוף פסטה שנשפכה, תוך הדגשת ההשפלה של התהליך. כמו משתתפי הקרסלה, שנאלצים להופיע למען הישרדותם, תושבי עזה נאלצים להשתתף במופע משפיל, מסכנים את חייהם עבור שאריות מזון. ראש זכויות האדם של האו"ם, וולקר טירק, כינה את המערכת הזו "בלתי נסבלת", והדגיש את הפרת החוק הבינלאומי על ידי סיכון אזרחים.

המסגרת הדיסטופית הרחבה יותר: כוח וצייתנות

הקרסלה **בהמרוץ של לוגן** אינה רק כלי לשליטה באוכלוסייה, אלא סמל לכוחו של המשטר לקבוע חיים ומוות. ה-GHF משמשת גם ככלי של כוח, המאפשר לישראל ולתומכיה האמריקאים לעצב מחדש את הנוף ההומניטרי של עזה. על ידי הדחת סוכנויות סיוע מבוססות כמו UNRWA ותוכנית המזון העולמית, ה-GHF מערערת עשרות שנים של תשתית הומניטרית, ומחליפה אותה במודל מפולט וממולטר. הדבר משקף את מחיקת הסוכנות האישית על ידי המשטר הדיסטופי, שמאלץ צייתנות למערכת יחידה ומבוקרת.

ההנהגה של ה-GHF, כולל דמויות כמו הכומר ג'וני מור, יועץ של טראמפ עם קשרים לאג'נדות אוונגליסטיות ותומכות בישראל, מחזקת את ההתאמה הפוליטית שלה. מינויו של מור, לאחר התפטרותו של ג'ייק ווד בשל חששות לגבי נייטרליות, מסמן מעבר לפוליטיזציה גלויה, בדומה ליסודות האידיאולוגיים של המשטר **בהמרוץ של לוגן**. המימון הלא-שקוף של ה-GHF וחוסר השקיפות משתווים גם למזימות הסודיות של העיר הדיסטופית, שבה האמת מוסתרת כדי לשמור על שליטה.

מסקנה: פירוק הקרסלה המודרנית

הקרן ההומניטרית של עזה, כמו הקרוסלה **בהמרוץ של לוגן**, היא מכונת הרג מוסווית כחסד, אך מושרשת בשליטה ואלימות. מערכת חלוקת הסיוע הממולטרת שלה מאלצת פלסטינים לטקס קטלני, שבו הבטחת ההישרדות מוצלת על ידי סכנת המוות. על ידי דה-הומניזציה של הנמענים, ריכוז השליטה ושירות מטרות פוליטיות, ה-GHF הופכת את הסיוע ההומניטרי למופע דיסטופי, תוך ערעור העקרונות שהיא טוענת שהיא שומרת עליהם. בעוד מעל 170 ארגונים לא ממשלתיים והאו"ם דורשים את פירוקה, ההקבלה לקרוסלה מדגישה את הדחיפות לשחזור מערכות ההומניטריות אמיתיות שמעדיפות כבוד, חוסר משוא פנים וחיים. כפי שגיבורי **המרוץ של לוגן** מבקשים לברוח מהמערכת הדכאנית שלהם, כך מגיע לעם עזה נתיב להישרדות, חופשי מסכנותיה של מכונת ההרג הדיסטופית הזו.